

Dcera Jacka Sparrowa

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Markéta Zaoralová	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2026)	AI

O knihe

Jak to dopadne, když se vydáte hledat svého otce jen s prstenem a velmi sporými informacemi? Ještě že je „slavný“, ale bude to k jeho nalezení stačit?

Jedná se o fanfikci. Autorka plně respektuje, že není držitelkou jakýchkoli práv k postavě Jack Sparrow ak sérii Piráti z Karibiku. Jedná se o volné, nekomerční dílo, napsané na základě zadání a úmyslem je amatérské rozšiřování světa.

Dcera Jacka Sparrowa (fanfikce)

Sakra, může někdo zastavit ten zvon v mé hlavě? Chytám se za bolavou hlavu a motám si prsty do svých rusých kudrn. Au. Pomalu se pokusím zvednout na posteli. Ztěžka rozlepím víčka. Zamžourám do prostoru. *Při hledání toho parchanta bych aspoň nemusela být ve stavu, ve kterém je pořád on.* Oči přejíždějí po špinavé špeluňce, oškrábaných zdech a otlučeném nábytku. Pokoj je zařízený fakt spoře, ale to se dalo čekat. Ještě že ve slavníku nejsou štěnice. Snad tady nemají krysy. Když jsem uléhala, ničeho jsem si nevšimla, ale mám dojem, že by mohl celý svět rozmetat samotný Poseidón a já bych si toho nevšimla.

Ztěžka se posadím na okraj svého lůžka a začnu hledat kalhoty. Sice se mi pár maníků v baru vysmálo, že snad nemám větší koule než oni, ale pár dobře mířených je usadilo. Asi nečekali, že budu mít takovou páru. Ale přece nejsem žádná slečinka. Chvilí mi trvá, než se trefím do boty. Který pitomec vymyslel, že se boty šněrují? Ještě že nenosím korzet. Vůbec nezávidím těm slečinkám, které jezdí po městě v kočáru, aby se náhodou nenakazily obyčejnými lidmi. Vůbec ne.

A kde je ta druhá? V uších mi zazvoní, když se skloním pod postel, abych našla tu druhou. *Sakra, tady taky není. To musel být divoký večer.* Snažím se si vzpomenout. Ale vzbudila jsem se sama, bez vůně mužského těla, zahalená v oparu rumu a dunící hlavy. Byl asi špatnej nápad myslet si, že nejlepší cesta, jak rozvázat ústa, bude tím, že budu popíjet s nimi. *Taky bych se ke svému cíli*

nemusela dostat, že ano. Nakonec ji najdu v rohu za otlučeným nočníkem. Naštěstí je prázdný. Ulevím si do něj a pak ho vyliju z okna. Na nadávání pod sebou odpovím stejně.

Tak si to shrňme. V Tortuze Jack není. A dlouho ho nikdo neviděl. Zkusila jsem se ptát i v nevěstinci, ale měla jsem problém ze sebe dostat kloudné slovo. Ještě teď mi zvoní v uších ryčivý smích té prsatý a hýkavý té druhé, co měla ksicht zmalovaný jako laciná sádrová panna. Skvělé, boty? Máme! Nůž, máme. Váček s penězi... a sakra! To snad ne? No nic, jak ode mne chechtáky odešly, tak ke mně zase přijdou. Jsem přece jen pirátova dcera, musím dělat čest svému jménu. Pro jistotu se ale vyplížím z krčmy.

V tuhle hodinu je tady stejně mrtvo, na stolech pochrápává pár chlapů, které by ale nevzbudil ani výstřel z děla. Marně si zkouším vzpomenout, co se minulý večer dělo. Zahaluje ho alkoholová mlha.

I tak se ale snažím našlapovat tiše jako kočka na nočním lovu. Ta myšlenka mě pobaví, takže se tomu sama zachechtám. Nadskočím, když se prázdnou místností ozve rána. Přitisknu si ruku na prsa a otočím se. *Utíkej, huso hloupá.* Ale nemůžu. Jako by mi nohy vrostly do podlahy. Naštěstí se nikdo nevzbudil, jen jeden z těch ochlastů upustil lahev rumu, tak se rozkutálela po zemi a udělala louži. Opatrně, pomalu couvám z té putyky, možná bude lepší mít je furt na očích. Škubnu sebou, když opravdu zahlédnu krysu. *Fuj, potvory hnusný.* Ošiju se.

S úlevou za zády ucítím dřevo dveří. Škrábe mě přes tenkou košili. *Tak jo, otoč se a rychle ven.*

„Hej, kočko.“ V polovině otočky sebou škubnu a kousnu se do jazyka. *Au, kurva!* Jeden z těch mladších zvedl lehce hlavu ze stolu.

„Pod', pobavíme se ještě,“ zamžoural kolem sebe druhý a zvedl jednu z lahví a obrátil ji dnem vzhůru. Na jeho okoralé rty však neukápla ani kapka. Ticho v krčmě přerušilo jeho zaklení.

Ani nechci vědět, jak jsme se včera bavili. Odmítám myslet na to nejhorší. Ale vzbudila jsem s oblečená, jen bez bot a s šiléným bolehlavem, no ne? Jeden z těch magorů se zvedá. *Ježíš. No, tak ten ti teď rozhodně nepomůže.* Otočím se a před očima se mi roztančí hvězdičky. *No jo, ty dveře se musí ještě otevřít.* Prudce hmátnu po klice ve chvíli, kdy se ozve vrzání židle.

Málem se nechám přejet povozem. Vozka na mě něco zakřičí a div že mě nepřetáhne bičem. Hluk probouzejících se ulic je pro mé ušní bubínky i hlavu utrpením, ale přesto hbitě uhnu kožené stuze biče, kterým se muž rozehnal podruhé, protože se mu splášili koně. Z plně naloženého vozíku vyletí sud a za ním další. Kutálí se po špinavé dlažbě ulice. Chvilí tancuju před řehtajícími koni, než se mi podaří vmísit se do davu, který se samozřejmě zajímá, co se tady děje. Ještě slyším klapnutí dveří Nevěsty, a tak přidám do kroku, i když můj žaludek křičí na protest, ale nemůžu si dovolit se zastavit. *Co se tam sakra včera stalo? Vzbudila jsem se normálně na slamníku v pokoji, takže kromě chování těch týpků se neukazuje nic podezřelého.*

Je jedno, kam běžím, stejně nemám žádný plán. Možná bych si mohla vždy připravit záložní, ale když nevyjde plán A, plán B určitě taky ne a rozhodně nemám v plánu dělat si plány na všechna písmena abecedy. Tak tak se vyhnu spláškům, které někdo vylil z vrchního patra domu, kolem kterého běžím. Pár kapek mi přistálo na botách. Přidám k tomu obsah svého žaludku, kterého však není moc, spíše jsem včera pila než jedla. I když ty klobásky byly skvělé. Otrů si ústa hřbetem ruky a rozhlédnu se kolem. Tak to by bylo.

Co kdybych zkusila znovu nevěstinec? Ne že by se mi do toho baráku chtělo. Je možné, že by o něm nikdo v celém tomhle zatraceném přístavu nic nevěděl, ani v tomhle domě potěšení?

Kdybych k sobě byla ale zcela upřímná, říkám si, zatímco kráčím nazdařbůh ulicemi a vyhýbám se běžnému dennímu ruchu, musela bych si přiznat, že se mi tam jednoduše nechce. Je to místo, kde jsem mohla skončit taky, kdyby matka nenašla tu odvahu odejít.

„Hej, vrať to!“

Neotočím se po hlase, jen se snažím vmísit více do davu a mezitím se horlivě zakousnu do ještě horké placky. Už první sousto utiší můj rozbouřený žaludek. Odejít, ale nezůstat se mnou, zadrnčí mi v hlavě, jak pokračuji ve své soukromé konverzaci. Odložila mě jako nějaký nechtěný balík. Hltám placku, kterou jsem ukradla ze stánku, za polochůze-poloběhu, jen abych se dostala ze spárů poslední noci. *Co jen teď budu dělat?*

Nohy mě na to místo ale stejně podvědomě zanesly. Tenhle barák mohl skrývat cokoli, ale jsou tam ženy, které roztáhnou nohy komukoli, kdo si je zaplatí, a ještě se musí tvářit, že z toho mají radost. Zevnitř se ozývá hlasité sténání – *I v tuhle dobu?* – a rytmické bušení nábytku o stěnu. Zamračím se.

„Ztratila ses, ptáčátko?“ ozve se zprava z právě otevřených okenic a já už podruhé musím uhnout proudu splášků, které někdo vylije z okna po mé levě straně. Nakrčím nos, zatímco z okna nade mnou se ozve nějaká nadávka a hýkavý smích.

„Mladá dáma je mos fajnofé sboší, neš aby zařítala sem k nám, cooo?“ Protáhne poslední slovo ta nade mnou a odhalí řídký úsměv.

„Pojď, přidej se k nám, krasavice.“ Bezzubá černovláška opět zahýká smíchy a škubne sebou jak ji muž, co se za ní náhle objevil, pleskne po zadku. „Za vykecávání tě neplatím, že ne?“ Drsně s ní škubne do vášnivého polibku. Převrátí se mi žaludek.

„Hej, tam je!“

Ach, ne. Co ti dva zas? Zrzka zprava hodí výmluvný pohled na dveře, zatímco okenice nade mnou se hlasitě zavřou, když pár zklamaně zjistí, že se k jejich radovánkám nepřidám. Povzdychnu si, zahodím zbytek placky do splášků před bordelem a hbitě proklouznu dovnitř. Dveře se zabouchnou a já se o ně ztěžká opřu. Má úleva však netrvá dlouho.

„Betty?“

„Ne, to je Annabel, Betty byla ta druhá, ta černovlasá, tahle má vlasy jako oheň. Jsi snad ke všemu ještě slepá?“

Tyhle dvě neznám, ale zarazí mě, že skoro uhodly mé jméno.

U božího umučení, to v nevěstincích běžně ustávají takhle brzy? Ale ze sténání, které se ozývá z některého z pokojů, se zdá, jako by ani nešli spát. Bohužel si jméno matky nepamatuju, ale pokud jsem to správně pochopila, dívka, která mi byla podobná, tady pracovala.

„Co, jsi nemá nebo co?“

Zavrtím hlavou. „Ne-e.“ Najednou mi vyschlo v krku.

Za mými zády se ozve zabušení na dveře. Vyděšeně se otočím. *Co jsem jim provedla?*

„Běž, Eliz ti dá napít. Já se jich zbavím,“ popostrčí mě jedna, zatímco ta druhá mě vezme za ruku a vede ke stolu.

„Hej, to snad hoří?“

Otočím se za našťvaným ženským hlasem, který vítá nezvanou návštěvu, ale odpovědi nevnímám. *Přemýšlím, proč se dívky v bordelu jmenují Annabel, Charlotte nebo Anastázie. Asi to chlapi rádi dělají s dívkami, které mají honosně znějící jména, třeba se při tom pak cítí líp.* Mám chuť protočit oči, ale něco mě drží dál. Žena si mě prohlíží, pak se otočí, dojde ke kredenci a přinese džbánek a dva kalíšky. Naplní je rudou tekutinou.

Nemám chuť pít víno, ale asi nějak nemám na výběr. Usrknu si. Ze sténání a rytmického bušení z horního patra mám husí kůži.

„Mladá dáma ještě nikdy...?“ trhne ta ženská hlavou směrem, kterým koukám a ušklíbne se na mě. „Vypadá to, že máš trable, děvenko.“ Hodí pohledem tentokrát směrem ke dveřím, kde její kolegyně rychle vypoklonkovala ty dva ňoumy z hostince.

„Děkuju,“ dostanu ze sebe přiškrčeným hlasem. Ihned ta slova zapiju douškem kyselého vína.

„Tak copak jsi provedla?“

„No... já... ehm...“ Když já vlastně ani nevím, co se stalo. Marně se snažím v zákoutích své mysli vydolovat, co se včera stalo. „Hledám svého otce.“

„A myslíš, že tady ho najdeš?“

„No, já šla spíše náhodou kolem...“

Žena naproti mě jen pozvedne obočí, ale nic neříká.

„Fajn. Hledám Jacka Sparrowa.“

„Aaaaa, Jack.“ Ozve se za mými zády hlas, až nadskočím.

„Tak proto Annabel tehdy zmizela.“

„Už se nikdy nevrátila?“ vydechnu. Zase si raději přihnů. Ano, zlobila jsem se na ni, ale vědomí, že se pak už nikdy nevrátila...

„Chceš říct, že nevíš, kde je?“ zpozorní jedna z nevěstek.

„Nikdy jsem ji nepoznala,“ odpovím upřímně a myslí i projede vzpomínka na rodiče, kteří v Londýně vedli pekařství. Pořád můžu cítit vůni čerstvě upečeného chleba a koláčů a taky neskutečnou výheň a nekonečnou dřinu. Kdybych nenašla ten prsten... *Počkat, kde je?* Zpanikařím.

„Je mi líto, Jacka jsem už dlouho neviděla. Žádná z nás.“

Kde je kruci ten prsten? Nebyl ve váčku s penězi? Ten jsem ale ráno v hostinci nenašla.

„A to je věčná škoda, coooo?“ drbne do ní druhá kolegyně a hýkavě se zasměje.

Druhá žena po ní hodí přísným pohledem a na chvíli se vzdálí. „Když tu byl posledně, nechal tady tohle.“ Hodí na stůl mezi nás něco hranatého, až z kalíšků vyšpláchne rudá tekutina. Smažím se ignorovat významný tón, který nasadila při posledním slově, ale ošiju se. *Snad nečeká, že to za něj zatáhnu?*

Vezmu do ruky tu věc. Je to kompas. „Kompas?“ A co s tím mám jako dělat?“ nechápu.

„Jackův kompas,“ pronese ta žena významně. Hluk seshora mezitím utichne. To ticho je svým podivným způsobem tísnivé.

„Na co mi bude kompas, když ani zaboha netuším, kde Jack je?“ A teď budu muset najít i ten prsten.

Ježíš, jak jsem ho mohla ztratit? To se fakt může stát jen mě. Asi jsem ho dávala včera do váčku s penězi, který taky nemám. Praštila bych se vzteky do čela, kdyby mě hlava nebolela jako střep.

„Tak na to se budeš muset zeptat Jacka.“

„Fypadaš jako by ti ulítly fšely.“ Po schodech přichází s dusáním ta bezzubá rajda. Vypadá podezřele spokojeně. Ale je sama, a tak jsem

spokojená i já. Jen na chvilku, protože za moment za ní proběhne její společník, za rychlé chůze si zapíná kabát. Ještě si ji na chvíli přitáhne, políbí ji, až to mlaskne a pak jí něco zašeptá do ucha, až se ta ženská zahihňá. Mně věnuje jen ledový pohled a pak opustí místo činu.

Bezzuba nedočkavě nahlédne do džbánu s vínem a pak jej se spokojeným úsměvem pozdvihne k bezzubým ústům, s kalíškem se ani nenamáhá a pije rovnou ze džbánu. No, tak to víno si už fakt nedám. Stejně je to jen zředěný kyselý patok.

„Ehm... myslela jsem, že pracujete spíše v noci.“

„Pracujeme tehdy, když nás někdo potřebuje. Myslíš, že si můžeme vybírat, děvenko? A zase až tak brzo není, ty taky nejsi zrovna ranní ptáček, což?“

Má pravdu, kostel už začíná odbíjet poledne. Sakra, proč je zrovna v pirátském doupěti kostel?

„Můžeme ti ještě nějak pomoci?“

Ty tři se nade mnou tyčí jako sudičky. Ani nemám chuť dozvědět se, co by mi darovaly do vínu.

„Asi už ne, díky za úkryt a občerstvení.“ Pozvednu ke rtům svůj kalíšek a dopiju tu břечku do dna. To budu později muset něčím spláchnout. Položím kalíšek zpátky na ošoupanou desku stolu, až to zaduní. „I ten kompas, i když fakt nevím, co s ním budu dělat.“ Otevřu ho a zarazím se. „On je ale rozbitý.“ Kompas neukazuje sever. Čím byl ten jeho kompas tak legendární, že ho každý chtěl? Na co by někdo potřeboval rozbitou věc?

Zvednu se od stolu. Vrznutí židle o kamennou podlahu mě praští do hlavy jako palička o buben.

„Naprav se, čím ses zkazil,“ zanotuje jedna ze sudiček, až se na ni zamračím. Tohle bude chtít rum.

„Máte tady někde zadní východ?“

„Baše, máááme,“ rozzáří se Bezzuba, které z korzetu přetékají její vnady, a ukáže mi rukou s okousanými nehty směr. Vidím, že její kypré tvary nejsou to jediné, co tady teče. Také její výrazné líčení vypadá, jako by pamatovalo lepší časy. Karmínové kapky z džbánu, který si stále uzurpuje jen pro sebe, ji značí, jako bych snad za tu chvíli zapomněla, kudy mám jít.

„Díky, dámy, mějte se.“

Uslyším za zády smích, jak se vydám na cestu, a tak zrychlím, i když se díky tomu bolest hlavy rozroste. Otevřu dveře na dvůr a padnu do něčí pevné náruče. Vykulím oči při pohledu na tu zarostlou tvář a spolknou dech. Vmžiku se však vzpamatuji a dupnu tomu bídákovi na nohu. Hekne a na chvíli mě pustí. I ten moment stačí. Sice se po mně okamžitě natáhne, ale já se prohnu v zádech a vyhnu se mu. V duchu velebím svůj nápad zahodit šaty a cestovat v mužském ošacení.

„Někdy příště, zlato,“ křiknu přes rameno a i přes tepání v hlavě nasadím rychlé tempo, protože fakt nechci, aby mě dostal. Proplétám se uličkami, vyplaším dalšího koně a rozsypu pár jablek. Třeba po nich uklouzne. Za sebou slyším funění a hekání. A taky pár nadávek. Být doma, červenám se až na zadku, který se nyní nachází v těsném objetí kožených kalhot. Zahnu za roh a ocitnu se na dohled mola.

Dovolím si malé ohlédnutí za svým pronásledovatelem. Vrhá na mě vražedný pohled, zatímco se opírá o pokrčená kolena a ztěžka dýchá. Ještěže má takovej pupek. *Kurva... Jau.* Klopýtnu.

Někdo by mi měl připomenout, že se mám při běhání dívat před sebe. Otočím se zpátky a kulhám za svým vytyčeným cílem. Pramička, na kterou jsem upřela pozornost celého svého bytí už se odráží od břehu. *Krucí.* S tou nakopnutou nohou se mi nechce skákat, ale asi nebudu mít na výběr, ten chlap snad nemá pud sebezáchovy. Ještě ho takto klepne. Přidám na rychlosti, dusám po skřípajících prknech mola. Nakonec se odrazím a skočím.

„Nazdárek, pánové, svezete mě?“ obdařím je tím nejkouzelnějším úsměvem, co svedu. Ignoruju houpání loďky i výrazy mých spolucestujících a hledám si místo, kde usadím svoje třesoucí se tělo.

Na cestu nás provází křik mého pronásledovatele: „Navždy se přede mnou schovávat nemůžeš, ty děvko jedna.“

No tak prrrr. To, že moje biologická matka byla nevěstka a že mi dámy onoho povolání před chvílí poskytly úkryt, že mě ještě nedělá jednu z nich. No jako je fakt, že ty peníze jsem mu s tím prstenem brát nemusela. Když ono se nedalo odolat. Geny se asi nezaprou. Ale ten prsten je moje dědictví, měla jsem na něj právo. Možná díky němu zjistím, kdo skutečně jsem. Pokud se mi jej tedy někdy podaří

najít. Tak schválně, najdu dříve Jacka, nebo prsten?

„A co takhle dáma cestuje sama?“ zazubí se na mě jeden z mých společníků. Pár zubů mu chybí a ostatní mají barvu hořčice. Jsem ráda, že sedí ode mě nejdál, nemám chuť ochutnávat jeho dech.

„Ehm, kam že se to jede?“ usměju se nesměle. Říkám si, zda to uhraju na nevinnou dívku, ale s mým ošacením asi ne. Ale za pokus to stojí.

„No, plány byly původně jiné, ale když máme teď tak fajnovou společnost, možná by se mohl změnit i směr naší plavby,“ mrkne na mě jeden, který vypadá, že nebude o moc starší než já. Zpoceně vlasy slámové barvy se mu lepí na špinavý obličej.

No tak to určitě. „Bude úplně stačit, když mě vysadíte na nejbližší pevnině.“

„A co za to?“ Přestane na chvíli veslovat nejspíše nejstarší z nich. Obličej má ošlehaný mořem a plný vrásek, vlasy na skráních šedivé, ale oči mají určitou dravost, díky které se uvnitř chvěju, a není to vzrušením. *Ehm, tak tohle jsem nedomyslela.*

„No, pánové, jste moc hodní, že jste pomohli dáme ve svízelné situaci...“ zkouším to.

Ten mladý vyprskne smíchy. „Prej dáma. Hej, Paule,“ otočí se na toho, který zatím nepromluvil, „slyšíš to?“

Jmenovaný se zazubí a odhalí tak zkažený chrup a chybějící jazyk. Hlasitě polknu. V duchu si kážu dýchat klidně a zhluboka, ale tělo mě zradí, prudce se otočím ze strany na stranu, abych zjistila, jak daleko už jsme. Chlapi zabírají do vesel docela rychle, takže pevnině už jsme se docela vzdálili, a navíc se k lodím, které plují kolem, přidala jedna, na které vidím i svého „milého“ známého. Sakra, on si fakt nedá pokoj. Chlapi se na mě zubí, a evidentně se dobře baví, vidí, že není třeba říct cokoliv nahlas, aby mi nahnali strach. Nervózně si zastrčím jednu neposednou rudou kudrnu za ucho a honem přemýšlím, co bych teď měla udělat. Zkusit přestoupit na jinou loď?

„Můůůůš pŘŘŘŘessss palubuuuuu,“ ozve se z boji lodi. Rozesmála bych se, kdybych nebyla vyděšená ze slepé uličky, do které jsem se dostala. Jako z bláta do louže. Na boku lodi otáčí hlavou

barevný papoušek a opakuje svou větu pořád dokola.

Nejsem věřící, ale že by mi vesmír seslal znamení? Pokrčím rameny, dám si opět vlasy, které mi rve vítr, za uši a poposednu. Mezitím se ten nejmladší sune ke mně. Ve svém úsměvu odhaluje sice plný úsměv, ale také už poněkud zažloutlý. Můj žaludek udělá kotrmelec ve chvíli, kdy ústy naznačí polibek. Pohladí mě po stehně a tělo rozhodne za mě. Ponořím se do vody s hlasitým šplouchnutím. V očích mě zaštípe sůl. Voda je chladná, a kdybych se modlila, modlím se za to, aby je nenapadlo mě následovat.

„Heeej, co děláš?“

Otočím se a vidím toho nejstaršího, jak se zvedl. Mocnými tempy se snažím co nejvíce vzdálit, plavu schválně opačným směrem. Podle halekání mých bývalých spolucestujících pochopím, že otáčejí tu svou směšně malou lodičku. *Ti asi dlouho neměli ženskou.* Ani jeden za mnou ale neskočí. Otočím se a pár momentů šlapu vodu. Na mě však už zrak neupírá ani jeden z nich. Zkoprněle hledí na loď, která kolem nás proplouvá. Zpomaluje.

„Dáma přes palubu!“ zní mi v uších křik z jejich paluby.

Ze všeho nejvíce mě na ní ale zaujmou její černé plachty. *Černá perla, nejrychlejší loď v celém tomhle zatraceném Karibiku.* Jenže podle toho, co mi včera ti rumem ovínění chlapi povídali, Jack na její palubě nebude. Teď jí velí kapitán Barbossa, který si tak trochu ukradl její velení. Ale copak mám na výběr? Hodím ještě očkem po její chudé příbuzné. Natáhnu se po laně, které mi z Perly hodí a nechám se vytáhnout. Okázale odmítnu pomoc černocha, který ke mně natáhne svou pracku a jako mokrá krysa se převalím přes zábradlí na tvrdou palubu. Tváře mi hoří, ale i tak se zvednu a hrdě narovná. Hledím do tváří několika nemytých chlapů. Marně mezi nimi vyhlížím Barbossu.

„Žeeeeenská na paluběěě, smůůůla do domu.“ Trhnu sebou, když se mi do ramene zatnou drobné ptačí pařátky.

„S tím nesouhlasím, madame Turnerová mi naopak přinesla nesmírné štěstí.“ Přicházející muž s šedivým vousem a dlouhými vlasy zálibně pohladí zábradlí lodi, přes které jsem před chvílí tak neelegantně přepadla. „Kapitán Barbossa. K

vaším službám, madam.“ Naznačí posměšnou úklonu.

„Nechte si ty zdvořilosti, mě s nimi neoslníte.“

„Aaaaaa, dáma má ostrý jazýček. To měla madame Turnerová taky.“ Barbossa oztáhne svá ústa do širokého úsměvu plného zažloutlých zubů. „Zdvořilost je ctnost, milá slečno...?“

„Smithsová.“

„A jak se to stalo, slečno Smithsová,“ dodá důležitě a posádka to odmění hlasitým smíchem, „že jste se ocitla na moři v mužských šatech?“

„To je dlouhý příběh... děkuji za záchranu. Bylo to od vás velice... laskavé.“ *Bože, do jaké bryndy jsem se to zase dostala?*

„Laskavost je mé druhé jméno.“ Vypadá to, jako by na něco čekal.

„Co takhle udělat výměnný obchod?“ *Není čas ztrácet čas, no ne?*

„Výměnné obchody už nějakou dobu ze zásady nedělám.“

„Co s ní, kapitáne?“ vyhrkne až příliš nadšeně chlápek se zplihlými šedivými vlasy.

„Jo, je taková hezoučká.“ Uchechtne se ten mladší z dvojice, která přede mě přiskočila. Vytáhne si dřevěné oko, očistí ho o ušmudlanou košili a pak ho vrátí do prázdného očního důlku. Nad ním má mastnou čupřinu barvy slámy, zatímco jeho společník má dlouhé, šedivé rozčepýřené vlasy holubičí šedi jako jeho kapitán.

„Máš pravdu, to je.“ A otočí se zády.

Zavřou mě do podpalubí a postaví stráž. Co se mnou budou asi tak dělat? Poslouchá, jak se spolu baví a nestačím se divit. Kraken a Bludný Holanďan. Oživlé slizké mrtvoly a elixír mládí? Věděla jsem, že se s Perlou pojí řada legend, ale netušila jsem, že je někdo bere tak vážně. Chvilí jenom trucuju s rukama založenýma na hrudi, ale každý pohyb lodi na vlnách a kecy těch zabeďněnců za dveřmi mě pohánějí k šílenství. Byla mi přidělena kupodivu čistá kajuta s lůžkem, nejspíše kapitánova, rozhodla jsem se však jeho pohostinnost nevyužít a sednu si na zem. Kdybych měla čím, hodím to na dveře. *Můžou už konečně sklapanout?*

Něco mě tlačí do boku. No jistě, Jackův slavný kompas. Můžu velebit volnost své košile, která ho skryla ve svých záhybech, protože jinak by mi ho

určitě vzali. I když netuším, k čemu by jim byl. *Kompas, co neukazuje sever*, mračím se na něj. A k čemu bude ksakru mně? Otce mi najít nepomůže. Přesto se ho nedokážu vzdát, jako by byl pojátkem s ním. Škubnu sebou a zakleju. Před očima se mi rozlije rudá mlha. Třu si temeno, které pulzuje tupou bolestí, a nevěřícně hledím na střílku kompasu. Teď ukazuje jiným směrem, než doposud. Pohla se. Vystřelila jako špunt z lahve.

Co jsem s ním provedla? Myslela jsem tak akorát a na ten mizerný krám, co držím v rukou, a že mi určitě k ničemu nebude. Že by to vycítil? Blbost. Je to jen nefunkční bordel, to jediné, co mi po Jackovi zbylo.

Mysli, Readhedová, myslí. Praštím se dlaní zlostí do čela. *Otec, myslela jsem na otce. Ale co mi tím chce ten kompas říct?* Stále drží směr.

Vzpomenu si na Barbossu a říkám si, kdy se asi tak ten samolibý blbec vrátí. Střílka vystřelí opačným směrem. Prudce se nadechnu a napřímím. *Ukazuje, kde kdo je?* Zamračím se, když se střílka začne jen bezcílně točit. Zvednu zrak ke dveřím a pak jej zase sklopím k té prokleté věcičce ve svých dlaních. Pořád šílí. Mám chuť s kompasem mrstit o dveře, za kterými uslyším ten nejúlisnější hlas ze všech.

„Jakpak se má naše krasotinka?“

Rychle kompas schovám pod košili, než se rozrazí dveře mého vězení.

„Och, pěkné kvítečko jsme si to utrhlí,“ cení na mě Barbossa své zažloutlé zuby. „Mám se ptát, jak jste přišla k tomu prstenu?“ převrací v prstech moje dědictví. „Och, a nepokoušejte se mi lhát. Vím dobře, že je to vaše. Stejně jako tohle.“ Potězká v ruce naditý měšec, až mince v něm zacinkají. „Proč hledáte Jacka?“ Přistoupí ke mně. „Och, ano, ty vlasy bych poznal všude... Jakže se to jenom jmenovala? Elizabeth... Ne... Annabel... na tom nesejde. Nicméně ten nos a oči bych taky poznal všude. Kdysi jsem si myslel, že jsou pohřbený na samém zatraceném dně ještě zatracenějšího Atlantiku.“

Ví to, on to všechno ví. Moje srdce buší jako splašené. *Co se mnou teď udělá?*

„Musím ještě promyslet, zda mi k něčemu jste, slečno Smithsová.“ Na mé smyšlené příjmení dá zvláštní důraz. „Zatím uvítám vaši společnost u večere. A ‚ne‘ není odpověď. Sežeňte jí nějaké

vhodné šaty,“ křikne už zády ke mně k mým dozorcům.

Nevím, jak večeri protrpím. Jídlo se v mých ústech mění v popel, vůbec netuším, co jím. Sedím prkenně ve vínových šatech svázaná do korzetu. Víím, proč ho nenosím. Snažím se vymyslet, jak se dostanu k měšci, ale ani prsten na Barbosově prstu nezahlednu. Doufám, že se mi podaří neztratit kompas, který jsem sis přivázala ke stehnu pruhem z prostěradla. Pořád se mi do hlavy vtírá neodbytná myšlenka, jak asi ta věčička funguje. Snažím se na Barbosovy otázky odpovídat co nejjednodušeji, ať se nezamotala do spleťtí sítě lží, a každopádně mě konverzace s ním vůbec netěší.

Vypadá to, že ho moje úsečné odpovědi nijak nerozhodily. Mám chuť mu za ten veselý tón jednu ubalit.

„A kam máte namířeno?“ vložím mezi jeho téměř monolog i vlastní otázku.

„Do přístavu v Hispagnole, z důvěryhodných zdrojů jsem se dozvěděl, že by zrovna tam měly být informace o prameni věčného mládí.“

„Vy tomu opravdu věříte?“

„Vy ne, slečno Smithsová?“ mrkne na mě a zakousne se do zeleného jablíčka z mísy na stole.

Dezert asi nebude, že? Odložím příbor. „Nevím, proč bych měla. Na pohádky pro děti už jsem trochu stará.“

„Pohádky? Myslíte, že je to pohádka?“ nakrčí obočí.

„Bludný Holanďan! Bludný Holanďan!“ Blondák, který vklouzl do naší jídelny, je evidentně nervózní.

Ale Holanďan je přece mýtus, chce se mi zavřeštět, ale očividně to tady berou všichni vážně. Blondák mě chytne za zápěstí a já jsem tak v šoku, že mě ani nenapadne protestovat. Na příkaz Barbossy mě opět zavře v kajutě, ten rozruch, který míváme, mě vyděsí. Na poslední chvíli se vzdám na jakýsi odpor.

Z paluby se ozve křik a loď se zhoupne a já narazím zády do zdi kajuty. Lesklá zelená jablíčka se kutálí po zemi. Blondák chvíli těká očima mezi Barbossou a mnou, až nakonec kapitán zakouří očima a vyštekne, ať tu ženskou zavře. Blondák mu div nelíbá nohy a nakonec mi opět sevře zápěstí a

táhne mě chodbou do mého vězení. Paluba se nám pod nohama houpe a můj žaludek též. Ohluší mě rána z děla. Blondák vůbec nevypadá vyvedený z míry, táhne mě i přes mé protesty. Srdce mi buší jako zvon a útroby mi svírá strach, jestli se odsud dostanu živá.

Trhám sebou, a tak sevře mé zápěstí pevněji. Nad hlavami nám zazpívá další dělové koule a lodí škubne náraz. Udeřím se do hlavy a do kolen. Blondák mě strhl s sebou, ale ta pozice, ve které jsem skončila, se mi vůbec nelíbí. Rychle se zvednu na nohy a kopnu ho vši silou do holeně, než se na ně stihne vyškřábat on. I přes kolébání lodi vyrazím rychle na palubu. Tam se mi noha smýkne po mokré dřevě paluby a já dopadnu na zadek.

Díky bohu za nadýchanou sukni. *Vypadá to, že Holanďan i Perla naštváli samotného boha Poseidóna*, říkám si, když vidím vlny i černou oblohu, skrze kterou se klikatí blesk.

On fakt existuje. Je obrovský, ze shnilého dřeva, takže fakt nechápu, co ho ještě drží pohromadě, pokrytý slizkými řasami a mušlemi a jeho před se na mě zubí jako tlama plná ostrých zubů. *Ne, to se mi jenom zdá*. Chlapi mě ignorují a lítají kolem mě, jako bych byla neviditelná. Ohlušuje mě jejich křik a hlasité hřmění hromu. Pokusím se vstát, ale moje nohy se zamotají do mokré sukně, takže sebou zase plácnu. Uslyším za sebou šramot a nadávky, instinktivně se ohlednu, ale pak mi dojde, že to bude blondák, kterému jsem utekla, a tak se plazím mezi dupající posádkou a do stehna mě něco tlačí. *Kompas*, dojde mi najednou. *Bude mi k něčemu? Ukáže mi to, co chci?*

Najdu si relativně tichý koutek a vyhrnu si šaty. Trhnu za pruh prostěradla a vezmu do ruky tu prokletou věčičku. Raději zavřu oči. *Chci otce. Chci otce, chci otce, chci otce!* Opakuju si dokolečka, než se odvážím kompas otevřít a podívat se na něj. Zvednu zrak. Střelka ukazuje k Holanďanovi. Vytřeštím oči vteřinu předtím, než do nás narazí. Uhodím se hlavou o tvrdé dřevo lodi a chvíli tupě mžourám. Někdo se mnou smýkne. Zase ten zkurvený blondák. Natáhnu se k němu a vši silou ho stisknu na choulostivém místě. Zavřeští jako holka a pustí mě. Nepřemýšlím ani vteřinu. Vyhrabu se na nohy a potácivě se rozeběhnu k zábradlí. Nohy mi podkluzují pod vlnami, které se přelévají přes palubu.

V mé vizi hrdinně skáču na loď. Ve skutečnosti se převalím přes zábradlí a zamotám se do vodou nacucané vínové sukně. Zakleju jako námořník. Před mýma očima se ocitne pár bot. Vzhlednu k natažené ruce. Vytáhne mě prudce na nohy.

„Nazdárek, Annabeth, prý mě sháníš. A něco sis zapomněla.“ Když tmu prořízne blesk, blýskne se mu v ústech zlatý zub, ale mě více zaujme prsten se vzorem labutě.

„To je moje,“ vydechnu a natáhnu po prstenu ruku.

Jack ale tou svou ucukne a ušklíbne se na mě. „Měla by sis líp hledat svoje věci. A taky se převlékneš z těch příšerných šatů. Mám na ně hrozné vzpomínky,“ nakrčí nos.

Chci to vážně vědět?

„Seženeme ti něco lepšího.“ Hodí přes rameno nenápadný pohled ke kormidlu a muži, který u něj stojí. Má rozevláté černé vlasy svázané šátkem. Jack mi nakonec vhodí prsten do dlaně.

A tak se vydám za ním, zatímco se Holanďan míří vstříc dalšímu dobrodružství. Tak nakonec ty pirátské historky byly pravdivé.